

I. N. J.

2.

DISSERTATIO METAPHYSICA

De

IMAGINE ET
EXEMPLARI,

QUAM

*Ex consensu & approbatione Amplissimæ Facultatis
Philosophicæ in Regia Academia Aboënsi;*

SUB PRÆSIDIO

PRÆCLARISSIMI VIRI.

DN. M. PETRI LAUR BECCHII,
Poësios Professoris Ordinarii, Præceptoris, Fau-
toris & Promotoris plurimum honorandi,
ætatemq; colendi;

Ad publicum examen defert, Magisterij philosophici honores aditurus,

BENEDICTUS LAUR BECCHIUS
Ostro-Gothus, S. R. M. Stipend.

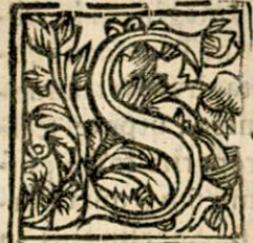
*In auditorio Maximo ad diem 15. Aprilis Anno 1750.
vias aræ Dionysianæ 1671. horis ab octavâ antemerid.*

A B O Æ,

Excusa à PETRO HANSONIO Acad. Typog.

368 A

PRO O E M I U M.

Ine cognitione Imaginis in *Actu signato*, non licere accuratè definire in *Actu Exercito* hanc vel illam Imaginem, quin in materiali applicatione quam facillimè errari possit, dicit Calovius in Metaph.

divin. part. 1. cap. 26. Ut ergo in disciplinis specialibus agitur de Imagine in actu exercito: quomodo Theologia agit de λόγῳ Imagine Substantiali, de Imagine Dei in homine; poëtica, de Imaginibus rerum oratione ad percellendum effectis; physica, de conceptibus mentis; optica, de Imaginum Visibilium variâ repræsentatione; &c. Ita omnino necessum est, in actu signato naturam Imaginis &, ejus oppositi, Exemplaris, exponere, ut ista cognitio tantò sit certior: idq; in primâ philosophiâ, cum ratio Imaginis & Exemplaris possit in abstracto definiri, dividi, & in suis modis declarari & cognosci, 1. ob termini Comunitatem & Transcendentiam: Nam termin⁹ Imaginis est Notio prima, realis, communis, transcendentis omnia prædicamenta, quandoquidem datur Imago Increata; ut proinde Imago abstrahat à Creato & Increato: 2. ob Entis Denominationem reciprocā; quia Imago cum Exemplari denominant Ens reciprocē, ut, quicquid est Ens, Imago sit vel Exemplar, & vice versa: 3. ob principiorum Convenientiam: quia Imago non tantū convenientiam habet cum signo eximiam; sed etiam principia, quæ de Imagine traduntur, ita comparata sunt, ut omnino in theoriâ transcendentali locum sibi vendicent. 4. Deniq; ob disciplinarum inferiorum Dependentiam: Nam cum in nullâ disciplinâ speciali ratio Imaginis exponi possit in Abstracto, & nihiloseius occurrat terminus iste non semel; require utiq; & jure quodam suo postulare videntur disciplinæ inferiores, ut

Metaphysica sibi hanc sumat provinciam, Imaginem in Abstracto considerandi. Et quanquam termini Transcendentales altius atq; sublimius à modernis Metaphysicis traduntur & explicantur, quàm ab aliquo Ethnico, utpote scripturæ sacræ ignaro, tradi & explicati reperiri forte possint; nemini tamen istud videbitur esse mirum, quia perfectior tum erit scientia nostra, dicit B. Sperlingius in Tract. de principiis nobiscum Natis cap. 2. pag. 50. si addeceris quæ sacra refert pagina; plurimum namq; juvat inspeccio scripturæ ad locupletiorem subjecti nostri cognitionem. Et sicut non est necesse ut omnia corpora naturæ lumine constant, sed quia quædam in scripturis revelata sunt, negari non debent, Calov. Metaph. part. speciali cap. 2. de classe Substantiarum porism. 9. exemplo aquarum supracœlestium, quæ naturâ non constant; ita & idem est de Imagine dicendum. Concludo igitur si Physico & Pneumatico, ut perfectius cognolcant suum subjectum, concessa quadantenus scriptura est, non est illa deneganda Metaphysico, cuius est, ad verbum divinitus patefactum purgare & removere ea, quæ in Aristotelis philosophiam ex Ethnicismo irrepererunt, afferente Jacobo Martini.

Hanc verò jucundissimam, pulcherimamq; Materiam, de Imagine & Exemplari, loco speciminis publici, ex mandato Amplissimæ Facultatis philos., edendi, sub incudem Examini revocare mihi visum fuit. Sit itaq; bono cum Deo,

THESES I.

Cum non sit dubium, quin detur Imago, ut jam ex proœmio videre est; satisq; constet, de illâ in Abstracto agendum esse in generali parte Metaphysics: non videtur opus esse, per quaestionem, an sit? demonstrare Existentiam ejus; aut querere, ad quam disciplinam, vel disciplinæ partem, hoc thema sit referendum; quod tamen Logici in Methodologâ monent esse facendum, si istud liquidò non constat. vide B. Thuron. Inst. Log. part.

part. 3. cap. 19. pag. 835. Essentiam igitur Imaginis per definitiōnem indicamus: *Imago est id quod procedit ad similitudinem alterius.* Calov. Metaph. divin. part. 1. cap 26. Thur. Compend. Metaph. part. generali cap. 20. dicit, *Imago est expressa alterius similitudo.* Verū definitionis *ανάλυσις*, & Imaginis divisiones priusquam aggredimur, est reddenda ratio nominis, & variæ ejusdem significationes excutiendæ; ostendendumq; synonyma Imaginis quæ sunt, & cognatæ significationis, quatenus hæc cum illâ conveniunt, aut ab eâdem discrepant.

II. *Imago* dicitur per synæthesin (quasi Imitago, ab in, & Imitari) velut ageretur per Imitationem, nascereturq; ab exemplari, cuius est progenies: fit enim ratione Exemplaris seu prototyti sui, Biel. 1. sent. dist. 3. q. 9. In sacris ex Calov. loc. cit. ostenditur, diversas habere significationes; ita tamen ut pleriq; in genere concurrant, signiscentq; quandam convenientiam & similitudinem rerum diversarum. Adiſis Calovium.

III. In philosophiâ & usu communi, vox Imaginis occurrit, *vel* pro statuis, picturis, & sculpturis, *vel* pro vivis simulacris; *vel* pro re inconstante & evanidâ; *vel* pro signis rerum in sensu & intellectu; quomodo species sensiles & intelligibiles dicuntur Imagines; *vel* deniq; pro eo, ad quod & secundum quod fiunt Imagines: sed recte advertit Thomas part. 1. q. 37. art. 1. quòd imago proprie dicatur id, quod procedit ad similitudinem alterius: id autem à quo procedit, propriè appellatur exemplar, improprie *Imago*.

IV. Cognata Imaginis sunt, Similitudo, Signum, Vestigium. Similitudo, modò notat id, quod alicui simile est; modò idem quod *Imago*, forma & species alicujus rei; modò idem, quod exemplar & idea; modò ipsam rerum convenientiam, quæ ad rationem Imaginis requiritur; modo ipsam rem notat, ut homo vanitati similis, dies ejus sunt ut umbra prætereuntis. *& differt Similitudo ab Imagine* (α) *ut latius à strictiori*: omnis quippe *Imago* importat similitudinem quandam, non contrà. (β) similitudo nudam dicit convenientiam; *Imago* requirit erjam, ut sit aliunde expressa. Thuron. Compend. Metaph. pag. 322. Calov. loc. cit. & alij. *Signi & Imaginis differentia in eo consistit*, quod Si-

gnū dicat respectū, non tantū ad rem signatam, sed quoq;
ad potentiam cognoscentem, Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 24. n. 9.
unde etjam definitur. *Signum est id, quod potentia cognoscenti ali-
quid repræsentat.* Diversam igitur rationem formalem habet Si-
gnum ab Imagine, cum de formalī ratione Imaginis non sit, ha-
bere relationem seu respectum ad potentiam cognoscentem, Calov.
cit. cap. porism. 3. Kessler. Metaph. phot. sect. 3. p. 271.

V. Non omnis ergo Imago infert respectū ad potentiam co-
gnoscentem, præsertim ad specialem repræsentationis modum;
sed quædam saltem eundem materialiter importat, quatenq; signum
est, vel aliā ratione, non verò formaliter; cum dentur Imagines,
quæ non sunt signa, & signa quæ non sunt imagines: Filius sanè
Imago Patris sui dicitur, non signum, ipsis est signum gratiæ,
non imago. Etsi aliās multa signa sunt imagines, sicut conce-
ptus rerum, earundem Imagines sunt; aliaq; signa formalia,
quæ sunt species receptæ à potentia cognoscitivā, quibus mediante-
bus res Externæ cognoscuntur. Ita species coloris recepta in o-
culo, species equi in intellectu, species dulcedinis in lingua, sunt
earum rerum exemplatarum Imagines, quæ per modum Adjuncto-
rum in potentijs istis cognoscitivis recipiuntur, ad percipienda ista
externa objecta, colore, equum, dulcedinem Scherb. cit. cap. n. 61.

VI. Vestigium, cum sit imperfecta similitudo, involvit defectum
quendam & imperfectam notificationem; estq; illud ab Imagine
bac ratione distinguendum: quod, cum illa manifeste repræsentat
id, cuius est Imago; signat hoc obsevare id cuius est Vestigium. Ex
quā differentiā est, quod propinquiores Creaturarum similitudi-
nes ad Deum dicantur Imagines; remotiores vero, vestigia, quam-
vis addant Scholastici, in homine quatenus homo est, & novit se
esse, & esse ac nosse suum diligit, reperiri posse quandam Imaginē
S. S. Trinitatis, conceditur tamen illud per similitudinem
remotiorem. Vide Calov. Tantum ad ὀνοματολογίαν, sequi-
tur τεχνητολογία.

VII. Sicut alij termini Metaphysici ob suam Communitatē
& Transcendentiam, quā omnia Prædicamenta transcendent, 270
Calov. lib. 2. Metaph. pag. 116. perfecte definiri nequeunt; sic ex
eodem numero est Imago, quippe quæ abstrahit à Creato & Incre-

ero, Finito & Infinito, &c. Describitur tamen sicut supra; *Imago* est id, quod procedit ad similitudinem alterius. In qua descriptione est vox *Imaginis latè accipienda*, ut monet B Thuron. Compend. Metaph. cap. 20. ut *Imago sit id quod quocunq; modo procedit ad similitudinem alterius.*

VIII. Ad definitionem, Nota (1) *Imaginem duplarem involvere respectum: unum*, quem habet *Imago* ad ipsum exemplar, secundum quem, *Imago cum exemplari* habet convenientiam; *alterum*, quem exemplar vicissim habet ad *Imaginem*, secundum quem, *Imago* habet originem ab Exemplari, Conf. Scheib. lib. 1. Metaph. cap 24. n. 90. Calov. pag 642. quæ dependentia & origo *Imaginis à re Imaginata* non semper est necessaria, ad eum modum, quo effectus ab efficiente pendet; satis est, si illa dependentia sit ut ab Exemplari, confer thes. 37 hujus. sic sufficit, si Cæsar sit exemplar sua *Imaginis*, ad quod hæc efformatur. Scheib. cit. loc. n. 92. secundum hos duos respectus, est omnis *Imago* similis suo exemplari: qui tamen respectus in suo formali & abstracto nullam inferunt compositionem: licet in concreto & materialiter, nunc sit realis, nunc rationis. In nonnullis enim *Imago* dicit respectum sui ipsius representantis ad representatum, qui respectus rationis est: Nam sicut verbum mentis in nobis actualis quedam representatio est rei intellectæ: sic etiam verbum divinum *et diæteron* est actualis quedam representatio eorum, quæ Deus intelligit, &c. Intelligit verò suam essentiam, personas; estq; hic respectus rationis ratiocinatæ, nullam realem distinctionem inferens: & quamvis sit Relatio quedam inter Creatorem & Creaturas, est tamen illa non mutua, cum ab una parte respectus sit realis, ab altera rationis, B. Thuron. Inst. log. Tract. proœm. pag. 107. 108; conf. Mart. Beccani Tract. de Attributis divinis cap. 9. Qvæst. 13. §. 20.

IX. Nota (2) nomen Processionis duo significare; primò, Motum animalium, aliarumq; rerum, quo ex uno loco procedunt in alium: secundò, Emanationem unius ab aliis, tanquam à principio, vel causâ: quæ significatio est hujus loci. Est verò hujusmodi Processio, seu Emanatio duplex; altera Transiens extra suum principium, vel causam; qualis est processio filij a patre in huma-

nis: altera Manens intra suum principium, vel causam; qualis est emanatio verbi mentis ab intellectu: &c.

X. Duo sunt Imaginis requisita Essentialia: quorum prius est, cum Exemplari Convenientia & Similitudo; quae ideo requiritur, quia Imaginis est repræsentare rem cuius est Imago; atqui istud sine similitudine præstare nequit, præsertim, cum Imago sub similitudine importare debeat quandam adæquationem Proportionis Calov. p. 642. sed cum multa sibi invicem sint similia, quæ tamen non sunt Imagines; sicut Creaturæ irrationalis sunt Deo aliqua ratione similes, non propriè tamen ejus Imagines: homo sape homini similis, quoad lineamentum & temperamentum, non tamen statim ejusdem Imago, nisi abusivè, dicitur: unde sola similitudo non sufficit; addendum est igitur alterum requisitum scilicet Origo seu Processio Imaginis ab Exemplari: quia sine hoc non est Imago expressa ab exemplari, adeoq; nulla Imago. Calov. cap. cit. B. Thur. compend. Metaph. c. 20. Scheib. lib. 1. Met. c. 24. n. 90. Kestler. Metaph. phot. sect. 3. p. 265.

XI. Ex his duobus requisitis sequitur, ut dicere possimus: *Quicquid est expressum aliunde per similitudinem, est Imago.* Nam à definitione ad definitum rectè concluditur; non attendendo, sive adsint, sive absint, quæ nec definitioni includuntur, nec requisitis Essentialibus continentur. Quocirca Imago esse potest res quæcunq; sive materialis sit, sive immaterialis, visibilis vel invisibilis, & tam naturæ intellectualis, quam ejus, quæ intellectus est expers. Nam ratio formalis Imaginis similitudine & expressione absolvitur: similitudini autem & origini seu expressioni ab exemplari, nec visibilitas, nec invisibilitas, nec intelligentia, aut intellectus carentia repugnat: quippe quæ ad materialem rationem Imaginis pertinent, conceptus sancè sunt Imagines rerum in animo, qui utiq; visibles non sunt; nec est de formali ratione Imaginis, referri ad potentiam cognoscentem, ut antedictum est vid. Calov. porism. 3. p. 648. Kestler. Metaph. phot. sect. 3. p. 267. & seqq.

XII. Sed cum detur Imago, quæ est expers omnis imbecillitas & defectus, debent certaini, Productionis, Expressionis, Dependentiæ, ita explicari, sicut monet Calovius, ut nullam sapient Imperfectionem, quæ in re scholastici volunt accurati videri, dum

distin-

distinguunt inter rō esse Imaginem alicujus, & rō esse ad Imaginem
alicujus; quod hoc videatur importare quādam Imperfectionem
illud verò ab istā sit immune; utpote quod p̄scindit ab ente crea-
to & increato. Imaginem igitur, secundum membrum prius alla-
tæ distinctionis, in suo formalī nullam involvere imperfectionem;
licet ob varietatem materialē, Imago alia sit perfecta, quæ est
eiusdem naturæ cum Imaginato; alia imperfecta, quæ est alterius
naturæ. Igitur ad imperfectionem hujus designandam, afferunt
eam non tantum Imaginem esse, sed &c ad Imaginem. Thomas
lib. 2. dist. 16. q. 1. Verū sic quidem usq; adeò accurate hæc
distingvuntur. Datur enim perfecta Imago, quæ est eiusdem natu-
ræ cum Imaginato; de quā tamen dicitur, quod sit ad Imaginem
alterius. nam filius hominis est Imago patris sui perfecta; at nihil
losecius, phrasī scripturæ, dicitur esse ad Imaginem patris, Gen.
5. 3. Adam genuit Seth. ad Imaginem suam. Rectius proinde di-
citur, esse ad Imaginem alicujus productum, notare Essentialem di-
stinctionem imaginis & imaginati: quam distinctionem non sem-
per importat rō Esse Imaginem. quia filius Dei & est & dicitur I-
mago patris; qui, quia est eiusdem numero essentiæ cum patre,
non potest dici ad Imaginem genitus: filius verò hominis, qui
quidem est eiusdem Essentiæ Specificæ, non Numericæ, cum patre
suo, dicitur & esse imago patris sui, & phrasī scripturæ dicitur esse
ad imaginem patris sui. conf. Calov. cap. cit. pag. 643.

XIII. Absurdum non est, Imaginis dari Imaginem. Nam quid-
ni possit id, quod unius ratione imago est, alterius ratione exem-
plar esse; ab uno expressum esse ut ab exemplari, & nihilominus
ratione alterius esse exemplar? anima est imago Dei, & animæ
datur imago in intellectu; homo est Imago Dei, & hominis datur
Imago in picturâ. nec metuendus est processus in infinitum; quia
non universaliter omnis Imaginis est Imago, sed particulariter
eiusdem; sic & signi datur signum; rerum signa sunt conceptus,
conceptuum voces, vocum scriptura, sine infinito processu. Vide
Kessler. Metaph. phot. sect. 3. princip. 14. 15. 16.

XIV. Distinguitur Imago, ratione requisitorum, magisq; for-
maliter, & quidem primò, quoad prius requisitum, nempe Simi-
litudinem; in Imaginem Perfectam, & Imperfictam. Hæc divisio
secundum alios sic habet, ut distingvatur Imago, in Imaginem

Æqualitatis; quæ est, vel per Commensurationem, quæ æquipolleat Perfectæ: vel per Proportionem, quæ æquipolleat Imperfectæ: In imaginem Repræsentationis, & Imitationis, Essentialem & Accidentallem. Calov. p. 644. B. Thur. cap. cit. p. 323. Imo & cum Similitudo sumitur pro Imagine, traditur ejus distinctio à Bonaventurâ lib. 2. sent. dist. 16. art. 1. q. 1. quod ea Similitudo sit, vel per Convenientiam omnimodam in naturâ, vel per Participationem Universalis alicujus naturæ; vel secundum Proportionabilitatem; vel per Ordinis Convenientiam. primo & secundo modo nulla creatura Deo assimilatur: tertio & quarto omnis. Sed hanc distinctionem Similitudinis, cum Æquivocationem ostendat, non prorsus attendimus,

XV. *Perfecta Imago est, quæ procedens ad similitudinem alterius, suum ὄγκον τὸν exactè refert & quoad speciem, & quoad signum speciei.* Ad hanc igitur requiritur, ut sit rei, ad quam exprimitur, species indifferens, seu rei ad rem coæquandam unita & indiscreta similitudo, quæ proinde dicitur ad Convertentiam; daturq; hîc æqualitas per Commensurationem. Calov. p. 644. conf. Thur. cap. cit. Sic imago hominis cuiusdam est in suo filio, qui ipsum in humanâ specie & figurâ imitatur; sic filius Dei est talis Imago patris æterni. non destituit ergo perfecta Imago ullo eorum, quæ ad ejus esse requiruntur in suo genere; sed ita commensurat suum ὄγκον τὸν, ut identificeatur ei, extrinsecè & quoad signum, in similitudine: *intrinsecè* verò, & quoad speciem, & rationem relativam, in essentiâ; adeò ut imago perfecta cum suo exemplari, cum quo habet convenientiam, ob formam & rationem internam, tota sit secundum Essentiam, (abstrahendo ab essentiâ numericâ & specificâ) eadem & similis.

XVI. *Imperfecta Imago est, quæ procedens ad similitudinem alterius, suum ὄγκον τὸν refert quoad signum, non quoad speciei veritatem.* Datur in imperfecta Imagine æqualitas & similitudo, non per Commensurationem, sed per Proportionem; quæ proportio consistit in extrinsecâ attributione & pendentia Imaginis ad Exemplar: præterea verò nullam dicit communitatem Essentiæ. Calov. & Thur. loc. cit. Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 6. n. 147. Imago igitur imperfecta extrinsecè repræsentat ὄγκον τὸν per externa quædam accidentia, ut confusa ejus cognitio habeatur.

Sic

Sic *Imago* hominis est in statuâ lapideâ, argenteâ, ligneâ, & in effigie papyro impressâ. Nota hic; cum *Imago* de se nihil infert aliud, quâm expressionem ab exemplari, ejusdemq; repræsentationem, utiq; *Imagines* sculptæ vel pictæ, vel oratione effictæ, quâm *Imagines*, non erunt culpabiles. Etenim, ut conceptibus & Imaginibus rerum in animo, quas nemo dicit culpabiles, promoveretur & sit rerum apprehensio, atq; cognitio; ita & sculptis, pictisq; , atq; oratione effictis, Imaginibus eadem juvatur quadantis, dum suum *πρωτότυπον* repræsentant. Conf. Calov. cit. cap. porism. 2.

XVII. Huc ad Imaginem Imperfectam refertur Typus. Verum ut in omni Typo; qui propriè est Imago præfigurativa repræsentativaq; sui Antitypi; requiritur aliquid, quod sit causa, cur quid sit Typus, adeoq; convenientia cum eodem: ita non requiritur ad Typum, quà talem, Identitas specifica Antitypi, aut omnimoda convenientia in circumstantiis. Neq; enim est necesse, ut docent Theologi passim, & dicit Calov. porism. i. de Imag. & Exempl., ut id quod per Typum adumbratur, ipsummet in typo reperiatur; sufficit, si sit simile. Potest ergo aliquid esse in Antitypo propriè, communiùs & latiùs, quod est in Typo impropriè, magis particulariter & angustiùs. Sic Jonas in ventre pisces typus fuit Christi jacentis in ventre terræ, seu sepulcro, et si ille non fuit mortuus, ut hic, ita etiam sacrificia V. T. typi fuere Christi oblati in arâ crucis.

XVIII. *Imago Aequalitatis per Commensurationem* (ad differentiam Imaginis Aequalitatis per Proportionem, quæ cum Imperfectâ coincidit) est, quæ procedens ad similitudinem alterius plenissimè habet quicquid haber exemplar. Calov. cap. cit. Verùm per vocem Aequalitatis, non tam, ex primâ vocis impositione, hîc intelligitur *Quantitas molis*, quâ, cum unum est tantæ molis, quantæ est alterum, eidem illud æquale dicitur. Conf. B. Thuron. Instit. Log. cap. de Comparat. quâm translatè & in genere notatur *Quantitas Perfectionis*, ad innuendam Identitatem virtutis & operacionis, quomodo Aequalia dicuntur, quæ æquè possunt, & æquè operantur. Scheib. loc. Topic. cap. 22. n. 4. Calov. Metaph. cap. 13. de Eod. & Divers. porism. 10.

XIX. Requiritur verò ad hanc Aequalitatem quædam Pluralitas, quæ licet non semper sit Essentialis, sufficit, si sit Personalis. Nam quæ simpliciter idem sunt, Aequalia dici nequeunt, implicat enim illud contradictionem; cum idem à se ipso, in quantum idem, non sit diversum. Calov. loc. cit. Confer Jacob. Mart. Exercit. Metaph. Exercit. 14. Theor. 1. & Scheib. lib 1. Metaph. cap. 8 n. 3. qui ostendunt, quod, quamvis Unitas sit fundamentum Identitatis, non tamen illa cum hac prorsus unum sit, ut propterea Pluralitas, quæ ad Aequalitatem requiritur, tollatur. Nam Unitas est quid absolutum; unde, remotis omnibus alijs, dicitur quid Unum: at Identitas est quid respectivum. Et hinc Unitas est Indivisio cuiusq; in se: at Identitas est Indivisio Comparata, in quantum duo sunt indivisa in tertio. Atq; ita Identitas præsupponit Unitatem, à quâ fundamentaliter non distinguitur; distinguitur tamen formaliter, ut ex jam dictis patet: Cumq; de fide constet ex Revelatione scripturæ, plures dari personas ejusdem virtutis & operationis, non obstat, quod minus, sicut una earum alteri Aequalis dicitur, manente Identitate Essentiali, daturq; personarum Pluralitas, pluriumq; Identitas, adeoq; latè acceptâ voce, ut monet Calovius, vera Aequalitas: sic etiam secunda persona Divinitatis sit Imago Aequalitatis patris æterni. Conf. Jacob. Mart. lib. 2. de Trib. Elohim. cap. 48. p. 426. Kessler. Metaph. phot. sect. 3. princip. 12. pag. 243. & seqq.

XX. Non propterea, quia Aequalia Relata sunt, & porrò Opposita, est illud verum, Aequale semper habere aliam Essentialiam ab eo cui est Aequale; tanquam, nisi alia atq; alia Essentialia esset, idem foret Aequale sibi ipsi. Nam Aequalitas in Abstractione, & quâ talis, non infert pluralitatem Essentialiem eorum, quæ sibi invicem Aequalia dicuntur, sed in genere aliquam Pluralitatem Realem. Calov. loc. cit. Conf. Jacob. Mart. de Trib. Elohim. lib. 2. cap. 43. pag. 410. 411. 412. Ubi cunq; ergo plura realiter distincta convenient in Essentiali, sive Specificâ sive Numericâ, ibi Essentialis datur Aequalitas. Debet enim Aequalitas, utpote terminus Transcendens, ita explicari, ut omnibus, quibus illa intercedit, competere possit. Omnia igitur evolvenda, quæ denominantur Aequalia, non ea tantum, quæ in naturâ spectantur, sed & ea, quæ scriptura proponit (quæ non sunt

CON-

contra veritatem aliquam naturalem, licet sint super omnem veritatem naturaliter cognitam. Jacob. Mart. lib. 2. de Trib. Eloh. cap. cit. p. 391.) à quibus præscindatur communis notio Äqualitatis, quæ certè nihil aliud importabit, quam plurium Identitatem Essentialem. Quam si ulterius determinaveris, partim, ut Pluralitas inferatur circa idem Subjectum, non solum ratione Subsistentiæ, verùm & Essentiæ: partim, ut Identitas intelligatur, non quæ Essentiam Indefinitè, sive numero, sive specie talem; sed Definitè, quæ Essentiam specificam: jam violatæ erunt leges Abstractionis. quandoquidem ejusmodi Äqualitas Essentiæ tantummodo in naturâ Finitâ daretur, quæ plura, Essentiæ Numericâ diversa, convenient in eadem Essentiæ Specificâ: in naturâ Infinitâ non item. Calov. porism. 10. de Eod. & Divers. conf. Kell. loc. cit.

XXI. Ad istud verò Äqualia sunt Relativè opposita, & propterea non eadem; Respondemus, utrumq; ad Äqualitatem Essentiæ requiri, tum Oppositionem aliquam, ob quam Äqualia sunt Incommunicabilia, realemq; distinctionem à se invicem obtinent; tum Essentiæ Identitatem, cuius gratiâ dicuntur Äqualia in Essentiâ. Sic Supposita naturæ Finitæ, tum sunt Opposita, quæ subsistendi Incommunicabilitatem; tum sunt Eadem, ob specificam naturæ Identitatem. Pariter in Divinis datur personatum relativa Opposito & Incommunicabilitas, à quæ dependet realis distinctio; datur quoq; Essentiæ Identitas & essentialis Indivisio; adeoq; negari nequit Äqualitas. proinde cum idem sibi ipsi æquale esse negatur, debet Identitas Subsistentiæ distingui ab Identitate Essentiæ. Eadem persona, sive divina, sive angelica, sive humana, sibi ipsi Äqualis esse non dicitur; quippe quæ Incommunicabilis, excludit omnem Pluralitatem; quam tamen ad Äqualitatem requiri antea diximus: at diversæ personæ ejusdem Essentiæ sibi ipsis Äquales esse possant; quia Essentiæ Identitas non excludit omnem pluralitatem. Quocirca Äqualis non est Ille, dicit Calovius, (loquendo in genere Masculino) cui æqualis est, qui & ipsi vicissim est æqualis: at Äqualis potest esse Idem (in genere neutro loquendo) quod est ille, cui est æqualis: idq; secundum Essentiam, vel Specificam, ut in humanis, vel Numericam, ut in divinis.

XXII. Keckermannus affirmat, omnia ea, quæ diffirunt eou

modi diversi, non differre realiter, sed tantum modaliter: prout
modalis distinctio continetur sub distinctione rationis; unde non
nemo infert, dari non posse talem Abstractionem Aequalitatis, qua-
lem in thesi 20. exposuimus. Nos autem, cum sententia Kecker-
manni limitate saltem vera sit, de iis scilicet modis, qui diversi
sunt, & distinguntur tantum ratione ratiocinata; non autem de
illis, qui diversi sunt & simul oppositi, realiterq; distinguuntur;
assertionem Keckermannii, & illationem exinde sequentem, im-
probamus. Nam Identitas rei non excludit Modorum distinctionem
realem. Talis autem distinctio omnino dari potest in una
eademq; re, vel Essentiā numericā: ita enim Modus & Essentia, cu-
jus est modus, possunt esse una eademq; essentia numerica; item
Modi distincti, quin & modi oppositi, sibi mutuo incomunicabi-
les, possunt esse unius ejusdemq; essentiæ numericæ. Atqui cer-
tum est, tum modum ab essentiā, tum modum à modo, maximè
si sint oppositi, distingui realiter, id est, præter mentis fictionem,
ut pañim docent Metaphysici. Sic, exempli gratiā, Unio formæ
& Forma, Personalitas & natura Finita, differunt realiter; quia se-
parari possunt ab invicem reâpse, quemadmodum Unio animæ cum
corpore separatur ab ipsâ in statu separationis; at nihil osci-
us animæ & anima, & personalitas humanæ naturæ, & ipsa natura
humana, sunt ejusdem singularis Essentiæ, & quidem ita, ut sint
illa ipsa Essentia. Nam Unio animæ non obtinet peculiarem Enti-
tatem ab animâ, nec Personalitas est res quædam peculiaris, distin-
cta à naturâ; sed unio animæ, & personalitas, naturæ Entitatem in-
timè includit, ut sit ipsa anima, in quantum corpori unita, sit ipsa
natura, in quantum *ανθίτωρετο*, est, & propriâ personalitate
gaudet. Similiter Modi quidam inter se distinguuntur realiter:
v. g. personalitas naturæ humanæ, & dependentia ejusdem naturæ
à primâ causâ, differunt realiter, quia illa ab hac est separabilis; &
hi modi non obtinent singularem & propriam Entitatem, sed intimè
naturæ Entitatem includunt, unâq; cum naturâ unam singularem
essentiam absolvunt. Calov. porism. 2. de cod. & Divers. pag. 560 561.
conf Kessler. Metaph. phot. sect. 3. Exam. princip. 3. pag. 136. & seqq.
hinc uidere est, necessariò notandam esse differentiam modorum; qui
vel sunt distincti ratione ratiocinata & formaliter, quomodo Unitas,

veri-

Veritas, Bonitas sunt modi Entis distincti, cum etiam competant
Essentiae simplicissimæ, citra realis distinctionis indicium: vel sunt
modi simul oppositi, ut Principium & Principiatum, Causa & Cau-
satum, &c. proindeq; realiter distincti; tametsi in ipso Ente simpli-
citer sunt idem. Calov. pag. 589. Concludo igitur, quod, quam-
vis modi diversi, quæ tales, non importent realem statim distinc-
tionem; non debet tamen ea denegari modis quibusvis; sed id tan-
tum inde colligitur, quod ratio distinctionis modorum diverso-
rum, non arguat distinctionem realem, nisi modi illi diversi si-
mul sint oppositi: adeoq;, ut ex hoc argumento negari nequit, filiu-
um Dei esse Imaginem Aequalitatis Patris sui: ita nec Abstractio
Aequalitatis, ad quam requiritur sua Pluralitas, infirmari. Conf.
Jacob. Mart. lib. 2. de Trib. Eloh. cap. 43. p. 392. ubi rejicit re-
sponsionem Keckermannii ad argumenta Crellii & Goslavii.

XXIII. Ante dictis non obstat Axioma: *Oppositorum est incom-
possibilitas essendi in eodem.* Illud namq; verum est de Oppositis
speciatim dictis, quod illa in eodem Subjecto, eodem tempore &
respectu esse nequeant: Disparata verò, et si, ratione nominis, eidem
inesse non possunt: è præceptis tamen logicis liquet, quod, in quātum
disparata manent, omnino concurrere possint in eodem Subjecto
vel Supposito, prout accipiuntur in usu communi, quorum quod-
libet reliquis, absq; definito repugnantia modo, repugnat. At
Relativè Opposita in eādem essentiā nullam involvunt repugnan-
tiā, ut patet ex Affectionibus Disjunctis; quæ relativè sibi oppo-
nuntur, ut Principium & Principiatum, Causa & Causatum, &c.
tametsi in Ente simpliciter idem sunt, ut in superiori thesi dictum
est. Conf. Calov. porism. 13. cap. de eod. & Divers. & Jacob. Mart.
lib. 2. de Trib. Eloh. cap. 44. qui quoq; ibidem pag. 398. explicat
axioma illud: *Quæ convenient in uno tertio, ea inter se sunt
eadem.* nempe semper esse subintelligendum tertium Incommu-
nicabile ad diversa supposita, aut diversas essentias.

XXIV. *Imago Proportionis, seu Essentialis & Completa est, que pro-
cedens ad similitudinem alterius, perfectè refert sui Archetypi si-
militudinem in Essendo, seu Perfectione quidditativâ. eaq; vel*
*reæd' ò pòs'r iær seu Consubstantialitatem: quæ ratione filius Dei est
Imago patris, quia patri est consubstantialis, & ejusdem cum illo*

Essentia; vel *καὶ ὁ ὄγκος τοιῶν*, seu similem Essentiam; quomodo filius hominis est imago sui patris. Videsis Calov. cap. cit.

XXV. *Imago p̄e p̄tēn̄y*, Imitationis seu Accidentalis, & Incompleta est, quæ imperfectam sui Archetypi refert similitudinem, illud in accidentibus tantum representando. Sic homo dicitur aliqui similitudine referre Deum, non exæquare parilitate.

XXVI. *Imago representationis* est, que suum Exemplar in opere effectu ita representat, ut jam quasi coram è theatro cernatur agere. Sic mundus est Imago Creationis: in illo enim Architemum in opere, tanquam causam in effectu speculamur. Sic Imagines poëticæ, oratione effectæ, suum Exemplar, nempe rem veram vel fictam, quasi illa jam nunc ipso actu existeret, cum vi percellenti repræsentant.

XXVII. Atq; tantum erit dictum ad distinctiones Imaginis secundum prius Essentiale requisitum, nempe Similitudinem. Quantum ad posterius Imaginis requisitum, scilicet Originem & Procesionem, quâ illa ad similitudinem Exemplaris procedit, est *Imago*, vel per *Eternam generationem*; vel per *Creationem*; vel per *Naturalem propagationem*; vel per *Artificiosam productionem*; vel deniq; per *Intentionalem operationem*. Calov. pag. 645.

XXVIII. *Imago per Eternam generationem*, est quæ procedens ad similitudinem sui Exemplaris, eidem est prorsus Consustancialis, Cujus rei unicum Exemplum habemus in filio Dei, qui Imago patris æterni dicitur. Hanc Imaginem esse Exemplari suo Consustantiale dicimus; quia ejus *Essere*, quod per se primò per generationem communicatur, non est aliud *Essere* ab ipso esse personæ gignentis, à quâ sit processio; sed illud ipsum, quod est in personâ generante, id etiam est in personâ genitâ, & quidem numero & simpliciter idem, non nudâ specie idem: ut ita quidem una persona procedat ab aliâ, sed tamen sine dependentiâ unius *Essere* ab alterius *Essere*. Non enim omne Principium est cum Illatione Dependentiae, sed quoddam est sine illâ. & in præsenti negotio habet se Principii ratio *Eminenter*, ratione simplicis originis in eadem Essentiâ. Calov. Metaph. Divin, part. gen. cap. 14. p. 469. B. Thut. Compen. Metaph. cap. 8. p. 210. cum recipiat idem *Essere* numero quod est in personâ producente. Jacob. Mart. lib. 2. de Trib. Eloh.

Ioh. cap. 16. p. 109. vide & cap. 17. ejusdem libri. Non enim *Essere* relativum, quatenus tale, sed *Essere* absolutum & esseentiale per se primò communicatur per illas productiones, quod demum per communicationem istum respectum accipit, & fit *Essere* relativum ut docent Theologi. vide Jacob. Mart. cit. loc.

XXIX. *Imago per Creationem est, quæ excellentem in primis parentibus cum Deo Archetypo conformitatem referebat.* Meish. philotroph. Sob. part. 1. sect. 3. cap. 5. conf. Doct. Enevald. Synops. Theol. pag. 54. Ad hanc Imaginem non statuimus hominem creatum esse, vel formaliter, quatenus facultate naturali intelligendi & liberè volendi à Deo sit prædictus: vel finaliter, quatenus homo Imaginem Dei virtutæ sanctimoniam & justitiam exprimere debat, ut false illam describit Timplerus. Nam si in illis facultatibus ponatur Imago Dei, utique per lapsum illam non amissimus, quoniam adhuc nascimur in mundum potentiam intelligendi & volendi prædicti, eumq; etjam in finem, ut justè & sanctè vivamus. Meish. loc. cit. pag. 462.

XXX. *Imago per naturalem propagationem est, que naturali ortu suum ῥεωτορυθμον exactè refert, tum quoad signum, tum quoad speciei veritatem.* & sic per propagationem est filius Imago patris in humanis. & quia generatio, per quam hæc Imago fit, duplicum habet terminum, primum, ut quem, qui est totum compositum, alterum ut quo, qui est forma, per quam existit compositum: sequitur quod, ut Imago hæc quoad hunc terminum & illum plenissimè habet ab intra quicquid habet Exemplar, & illud exactè refert; ita ab extra aliquando contingere possit, illam non planè idem facere, sive illud fiat in externis lineamentis corporis, sive aliis quibusdam.

XXXI. *Imago per Artificiosam productionem est, que ad similitudinem alterius per artem ab artifice producitur.* Talis Imago in pictis, sculptis, & oratione effectis, Imaginibus cernitur. Verum imprimis hic notandum est, vocem artis ambiguè sumi; sumitur enim hæc vox primò, prout ars naturæ contradistinguitur, ac proinde artificiose ea dicuntur fieri, quæ melius fiunt, ac si per naturam solum fierent: & hoc modo omnes habitus intellectuales artes sunt, hoc est, sublimius quid, quām est ipsa natura.

atq; ita, præterquam quod justè latius accipiatur vox artis, Imago per artificiosam productionem dici posset, quicquid per quos-
cunq; habitus intellectuales, tam theoretticos, quam practicos fiat.
Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 1. n. 14. & seq. Deinde notat Systema & ordinem præceptorum. tertio accipitur ars, prout ab Ari-
stotele lib. 6. Ethic. cap. 4. definitur: *Ars est habitus cum recta ratione effectivus*: & ita accipitur in præsenti negotio. Ubi tamen
notandum, quod τέχνης sive effectio, quam ars sibi habet pro-
positam, ut differat ἀ τέχνῃ, dicitur esse operatio, quam opus
sequitur. B. Thür. Inst. Log. Tract. proœm. p. 10. & quemadmo-
dum opus, effectione producendum, est duplex, *Materiale* & *Im-
materiale*: sic duplex est effectio, *Materialis* nimurum & corpo-
rea, palpabilem visibilemq; materiam requirens, & instrumenta
externa: & *Immaterialis*, mentalis seu intellectualis, quæ nec in-
strumenta corporea, nec crassam quandam & visibilem materi-
am exigit, sed intelligibilem, quæ mente & sermone producitur.
hic intelligitur utraq; effectio, quæ Imago per artificiosam pro-
ductionem producitur; & est ars in utroq; directrix rationis circa
factabilia & agibia, id est, circa actiones, tum in exteriorem ma-
teriam, transeuntes, vel illam transmutantes, tum ad usum so-
lum illam assumentes. Armand. de bello Visu. Tract. 2. cap. 249.
& 517. sic per artificiosam productionem pictæ & sculptæ Imagines
fiunt; per eandem etiam fiunt Imagines rerum, quæ oratio-
ne ἀ Poëtis per artem Poëticam effinguntur, sive illæ in Idylliis,
in Odis; sive in Ethologiis, Didascalis, Mythologiis & Fabulis;
sive in Comœdiis, Tragediis, aut Epopœjis, cernantur.

XXXII. Artificiale potest hic accipi, tum *Concretæ* & *Materia-
liter*, in quantum notat materiam, cui inducta est forma ab ar-
tifice: tum *Formaliter* & *Abstractè*, pro ipsâ formâ artificiali, quæ
congruit *Immediate* cum idéâ in mente artificis, *Mediate* cum
intellectu divino; quomodo alias res artificiales suam veritatem
habent. Ca'ov. & Thuron. de Veritate. Æmulatur autem ars na-
turam ratione *Intentionis*, quia aliquam perfectionem intendit;
& ratione *Productionis*, vel potius *Effigiationis* rerum, in quantum
opera naturæ affectat & conatur exprimere: Ratio est, quia in-
tellectus humanus studet assimilari divino, & hinc est quod effe-
ctu

ctus humani quadam tenus respondeant divinis. Imitatur autem ars naturam tum felicius, cum pro fundamento magis naturam habet. From. lib. 2. cap. 20. Calov. Metaph. cap. 19. porism. 2.

XXXIII. *Imago per Intentionalem operationem est, quæ procedit ad similitudinem & ideam Exemplaris Objectivi*: tales sunt Imagines rerum in mente & conceptu, quæ requirunt & Convenientiam cum ipsis objectis sive rebus, quarum Imagines concipiuntur, & exinde Dependentiam, quâ per intentionalem operationem à rebus ipsis, tanquam à suo Exemplari, procedunt. Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 24. n. 90. Calov. p. 645. Meishnerus Philosoph. Sob. part. 1. sect. 4. p. 605. monet diligenter notandum esse, quod Duo sint genera Imaginum: Quædam nos deducunt ad cognoscendum; Quædam à nobis adducuntur ad cognitum repræsentandum: istæ nominari possunt Imagines per naturæ suæ Constitutionem; hæ per nostram Applicationem: istæ Imagines sunt; hæ siunt: prioris generis sunt species intelligibiles, quarum intuitus rem nobis incognitam clare repræsentat, & in ejus notitiam nos manifestè perducit.

XXXIV. Verùm accipitur Intentio *dupliciter*: *Uno modo*, ex parte intelligentis: *Altero modo*, ex parte rei intellectæ seu objectæ. Intentio ex parte intelligentis dicitur omne id, quod per modum repræsentantis ducit intellectum in cognitionem cuiusq; rei: sic species intelligibiles & actus intelligendi, & conceptus in mente formatus, quem nos verbum mentale dicimus, repræsentativè deducunt nos in cognitionem rerum, idèò quodlibet eorum hoc modo intentio vocatur. Armand. de bello Visu Tract. 2. cap. 268. Ex parte autem rei intellectæ seu objectæ intentio dicitur de re ipsâ, quæ sese objicendo spargit de se Imaginem in intellectu: & sic Intentio *duo involvit*, *Abstractum* nempe & *Concretum*: *Illud est ipsa Intentionalitas*, quæ dicit id quod per modum actionis objectivæ resultat, scil. ipsam habitudinem idæ objectivæ ad intellectum, & potentiam cognoscentem; quæ habitudo in Abstracto est Ens rationis: *Hoc verò nempe Concretum*, est res objecta, quæ per illam habitudinem tendentiam, & aptitudinem, Imaginem sui in mente efficit: sive tum illa res objecta sit Ens reale, ut homo, lapis &c. Sive Ens rationis, ut purgatorium, genus, species, &c. Idem Armand. cap. 269.

XXXV. Imago hæc dicitur aliàs Conceptus Formalis, qui est forma mentis nostræ, quâ mediante, intellectus noster res ej objectas intelligit. Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 24. n. 84. est autem multiplex discrimen inter Cōceptum hunc Formalem & Cōceptum Objectivum. 1. formalis conceptus est in mente, objectivus potest esse extra mentem. 2. formalis conceptus semper est qualitas mentis: at objectivus potest esse omnium generum, substantia, quantitas, &c. 3. formalis conceptus semper est realis, & significat veram mutationem accidentalem mentis: At conceptus objectivus potest esse Ens rationis, ut conceptus Chimæræ, aurei montis, &c. Atque hinc etiam formales conceptus diversi sunt, juxta quamecumque distinctionem rei intelligibilis; sive scilicet in ea sit distinctio realis sive rationis. Realiter nempe in mente nostrâ differunt conceptus de diversis Attributis divinis, & tamen hæc reale discrimen non habent. 4. formalis semper est realis: at objectivus potest eram esse universalis. Scheib. cit. cap. n. 86. Thur. compend. Metaph. cap. 4. p. 68. & 69.

XXXVI. Ultimò tandem, ratione Subjectorum, & magis materialiter, dispescitur Imago in Substantialem & Accidentalem. quæ distinctio duplice intelligitur: vel enim est Imago, cum Concreta & Materialiter consideratur, alia Substantia, alia Accidens. Cum etiam dentur Accidentia quæ sunt Imagines; ut species sensiles in organis sensuum, conceptus in intellectu, lumen in aere: vel dicit Imago Convenientiam quandam in Substantia, quandam in Accidente; & Istud quidem, cum Imago & Exemplar sunt eiusdem naturæ & Essentiae, vel Specificæ; quomodo eadem est Essentia filii nominis & patris ejus: vel Numerica; quomodo eadem est Essentia Filii Dei, & Patris: Hoc vero, vel in Quantitate cum Qualitate conjuncta, vel in Qualitate sola: ibi notatur quantitatis situs, constitutio & figura externa; sicuti figuræ & colossi vocantur Imagines illustrium virorum: hic convenientia unius, duarum, aut trium specierum, ut cum quis similitudine naturalis indolis, vel imitatione virtutum, virtorumve, dicitur Imago alterius. Distinctio Imaginis in Corpoream & Incorpoream, sive Materialem & Immateriale, ut & in Aeternam, & in tempore Producam, ex antegressis constat.

XXXVII. Oppositum Imaginis est Exemplar, quod & Idæa, for-

forma, τερόντων, ἀχέρνων, dicitur, barbarè Imaginatum; definiturg; esse id, à quo aliquid exprimitur, quod cum eodem similitudinem habeat. Hoc similiter dūo habet requisita, scil. Expressionem Imaginis, & cum Imagine expressa Conveniētām. Non est autem Exemplar peculiaris causa, ut volunt Platonici, quia non potest ei tribui distinctus influxus, ab influxu aliarum causarum diversus, juxta quam tamen diversitatem influxus, cause numerantur quatror. Et, quamvis Exemplar, utpote idea, quatenus dirigit & actuat intellectum practicum in ordine ad actus suos, intelligatur hoc officium suum peragere sub Efficiente, tanquam instrumentum, cuius causalitas in usu consistit, & hoc modo sit in agente intellectuali conditio & dispositio quædam, illi ad agendum necessaria citra proprium influxum, quem exhibeat ad effectum, sicut Zabarella lib. de Facult animæ cap. 4. disputat: non competit tamen istud Exemplari in Abstracto & formaliter, sed in Concreto & materialiter, & Exemplari tali: siquidem dantur Imagines quæ per talem mentis Ideam non exprimuntur, ut videre est in Imaginibus per Generationem, per Intentionalem Operationem, &c. hinc igitur Exemplar non annumeratur causis, sed pertinet in Abstracto ad locum Antecedentium, vel est principium, prout illud præscindit à Causali, & non Caulali, Scheib. lib. 1. Metaph. cap. 22. n. 35.

XXXVIII. Exemplar in particulari non potest nisi sub Efficiente contineri. De Materiâ & Formâ patet; quia de ratione istarum Causarum est Causatum intrinsecè constituere: Exemplar autem non ingreditur Causatum; nec enim Exemplar domus domum materialem ingreditur, sed solùm est in intellectu agentis. De Causa Finali idem etiam patet, quia de ratione Exemplaris est determinare actionem agentis: Finis autem primò motione Metaphorica & objectivâ excitat actionem agentis, Thur. inst. log. part. 1. cap. 6. p. 193. Conf. compend. Metaph. Thur. part. gen. p. 230. 231. From. lib. 2. Metaph. cap. 16. quæst. 10. Nec est quod dicas, Exemplar eâtenus causare, tanquam Formam, quâtenus imitatione directum certam formam indit rei factæ per artem, quod munus est Causæ Formalis; & Patres frequentissimè ideam vocant formam: Nam indere formam, non est influxus Formalis, sed

Effectivus; ex hoc ergo Exemplar non erit Forma, sed Efficiens additur etiam Exemplaria dici formas, non quod sint formæ Essentiales, sed quia sunt formæ mentis, ad eum modum, quo & alia Accidentia sunt formæ suorum Subjectorum. Scheib. loc. cit. n. 36. Jacob. Mart. Exercit. Metaph. lib. 1. Exercit. 4.

XXXIX. Exemplar est duplex: Reale, quod extra mentem Efficientis seu Artificis subsistit, ac in sensu ipsos incurrit, cuiusmodi est *αὐτόγερον*, scriptura oculis subjecta, quæ imitanda proponitur: Intencionale, quod in mente tantum est, cuiusmodi est omnis idea, ad cuius imitationem postea res artificialis producitur. Jacob. Mart. Exercit. Metaph. lib. 1. Exercit. 4. p. 164.

XL. Exemplar non est Imago, nec est Imago Exemplar. Verum illud est dupliciter intelligendum, vel in sensu Composito Formaliter; quomodo verum est Imaginem non esse ipsam Ideam, cuius est Imago: Vel in sensu Diviso & Materialiter; sic non est absonum, Imaginem, vel id, quod est Imago, esse Exemplar. Cai. Iov. Metaph. p. 649. porism. 4. Est enim Sensus Compositus, ut Dannhaverus. Ideâ bon. Disp. & Mal. Soph. sect. 2. cap. 1. art. 6, ex Fonsecâ definit, quando copula dicti nettit Formalia significata extremonum, (formalia verò significata, hoc sensu, sunt abstracta, quæ de se invicem prædicari possunt) ut dulce est sapidum, id est, dulcedo est sapor. Sensus vero Divisus est quando copula dicti nettit Formale significatum Prædicati cum Materiali significato Subjecti. (ut album est lapidum, id est, ea res, quæ alba est, est sapida. In sensu igitur Composito verum est, Imaginem non esse Exemplar; neq; enim potest Imago esse id ipsum, cuius est Imago, ut nec corpus dici Imago, non ipsum corpus: hæc namq; quoad formalia significata de se invicem prædicari nequeunt. In sensu verò Diviso, potest Imago esse Exemplar; vel 1. Respectivè, pro diverso respectu, ut quod hujus ratione est Imago, alterius ratione sit Exemplar. Vel 2. Identice, ut Imago & Exemplar unius ejusdemq; sint Essentialia Numericæ; idq; non tantum Subjectivè; quomodo intellectus & Imago ejus in intellectu reflexo sunt idem Subjectivè: sed & Objectivè; ut filius Imago Patris, & Pater sunt idem Essentialiter.

XLI. Antitypus non est Typus: id quod patet ex Typi & Antitypi oppositione, quia opposita non sunt idem. Fatalemur quidem nonnunquam has voces permutari, ut quando Ebr. 9. 24. Tabernaculum antypus cœlorum dicitur. Verum aliud est ὄμων μονα
unam vocem pro aliâ accipi: aliud verò id, quod propriè est Typus, evadere Antitypum respectu illius Typi. quod nunquam fieri potest, cum Typus & Antitypus non significant rem eandem; sed formaliter sibi invicem opponantur. Rectè dicitur, Typus significat & figurat Antitypum. Quis verò etiam dicet Antitypum significare Antitypum? Vide 8. & 9. portim. Calov. Metaph. pag. 653. & 654. Hec, quæ jam adducta sunt, videntur ad præsens institutum sufficere, quare dissertationem hanc hâc θοξολογίᾳ claudamus,

Sit Laus, Honor, & Gloria Deo Patri, Filio, & Spiritui Sancto, in secula seculorum! Amen.

Præstantissime Candidate LAURBECHI,
Amice dilecte.

Quemadmodum pulchre pingunt Italii: sic placet Ima-
go tua: Tibiq[ue] laudi est, quod Italii præ ceteris arte
pictoriâ celebratis, potes ingenio ac arte conferri: Vale.

P E T R U S Bång/ h. t.
Acad. Rector.

Virtutem comitetur Honor, moner aurea Recti
Regula: Virtutem quid manet ergo tuam?
Quid? nisi, quas unquam potuit meruisse laboris
Pulchra comes Probus, Laureolæ Aonidum.

Ita Presb. Dn. Candidato Philosophicos Ho-
nores gratulatur ex animo

NICOLAUS TUNANDER.

Magnâ industriae laude & virtutum studiis
conficuo JUVENI,

Dn. BENEDICTO LAURBECCIO, Philosoph: Candidato Meritiss. pro summis ejusd. Facultatis honoribus hoc specimen in lucem edenti,
amico perdilecto exordijs gratulabar.

Quid referat studiis multas impendere noctes,
Thespia dumq; sacris in vigilare diu:
Te monstrante satis discat studiofa juventus,
Quem modò condigno Pallas honore beat.
Nam tibi mens Sophicis explenduit artibus: atq;
Cognita ab ingenio est docta Minerva tua.
Fratribus ut binis nostra hæc Academia laurum
Ante dedit plaudens, sic tibi jure dabit.
Ut patriæ in laudes possis convertere honores,
Quos tibi decernit pulcher Apollo, precor.
Vive diu, decus omne tuis, doctisq; Camœnis,
Quæ tibi connectunt florida ferta. Vale!

L. tamen Mq

MARTINUS MILTOPÆUS.

EDit ad Exemplar rerum simulacra Creator,
Æmula quæ artificum vis imitata fuit:
At satis amborum, Frater, nunc prodit Imago,
Exemplar rerum ut pagina docta refert.
Quin

Quin studium geminas magno conamine, quando
Mentis & ingenii prostat Imago tui. (hinc

Aντοσχεδιαζόμεν@
adjecit L. mq;

PETRUS LAURBECHIUS
P. P. P.

Laurea quod Phæbo data, vel quod Oliva Minervæ,
Fructus honoris fuit: fert munera Diva Minerva.
Gratior ut cœlo est pia mens; animo bonè docto
Sic honor & fructus merito sacrata manebunt.
En BENEDICTE, tibi, LAURBECHI, Laurea vicitrix:
A Mūsīs fertur, censemib⁹ ausa Patronis.
Dignus bonos fructus, fructus quoq; dignus honore.
Præmia pro studiis licet hæc non sint latē ampla;
Crescant vivendo, vitam vivasq; perennem!

Sympatriotæ, fautori & amico singulari;
summos in Philosophiâ honores con-
gratulatus est

M A G N U S S V A N.

Alii aliis studiis delectantur: Te ad Musarum
studia excellens tuum armavit ingenium. Quo-
rum quām sedulus, quāmq; assiduus fueris secta-
tor, viros impensè doctos haud fugit. Antelucana
tempora si fari possent, tuæ accuratissimæ di-
ligen-

ligentiæ verissimum tribuerent testimonium Sa-
nè ut paucis absolvam, in bicipiti scientiarum Par-
nasso, virtutumq; circo ita feliciter desudasti, ut
dubiâ inter se palmâ virtus & eruditio in animo
tuo decertare videantur. Quod superest, j nunc
& Magisterii Philosophici honores accipe, quos
indefessus labor, pernix industria, pertinax studi-
um, & laudata virtus satis meruere. Perge modo
secundis avibus tot difficultatum victor: Egregio
namq; te imitari volentibus Documento fuisti.
Tua Virtus & doctrina omnibus honoribus re-
dundent, amplissimâ gloriâ ac dignitate cumu-
lentur. Ad Deum vota facio, ut te vigentem cor-
pore atq; animo, diutissimè his terris commodare
non dedignetur. Vale.

*Præceptoris ac Fauroris suo perpetim co-
lendo sic gratulari voluit,*

SIMON TOLPO
Aboenfis.

